

***

Cvijet si
prodisao
pod srcem žene.

Cvijet si
njenim krikom
rođen,
uveden u svijet.
Sad ga motriš,
svijet nadohvat pogleda.

Kakav li je?
Što to raste iza stakla?

Gledaš,
dodiruješ,
pitaš,
osjećaš...

Hoće li ti netko vani
dati ono što je dala ona?

Ne znam.
Ali znam da si cvijet...

Katarina Studenić

Vrijednost trenutka

Tjeraju nas da jurimo
Prigovaraju da nedovoljno žurimo
Brže
Ne gledaj
Ne čudi se
Treperi nad danima što dolaze
Oplakuj one kojih više nema
No ne daj se vremenu
Ne zaboravi da si Sada
Da si trzaj i dah
Titraj, bljesak i zamah

U Trenu si

Budi

Gledaj očima leptira
Gledaj kožom
I korijenom dlana

Ljepota i smiraj nisu dalje
Od zaklona tvojih prstiju

Katarina Lukačević

Perspektiva

Ležiš, gledaš gore,
Prema vrhu neba.
Gdje je najtiše...
Gdje šušti i zavija
Jedini zvuk.
Stvar je perspektive.
Nije te strah.
Oblažu te misli...
Duboke.
Sjetne.
Eterične.
Skrovite
Tužne.
Pomalo i ružne.
Stvar je perspektive.
Zatim odlebdiš.
Daljina u koju ustrajno gledaš
Postaje tvoje sigurno nemjesto.
Lišće ti je saveznik.
Grane ti suputnici.
Postaje ti opojno...
Jer... ohrabren si.
Već dugo nisi na tlu,
Lebdiš,
Lepršaš.
Optimizam ti razvio jedra...
Samo stvar perspektive.

***

Gledam dolje
Gore je iza
Lijevo, desno granice
Ravno je mučnina
Krivudavo predvidivo
Naprijed je perfekt
Natrag je strah
Pa stadoh
Glava otrčala, noge pogađaju
Sjever je hladno, sjever je on
Ti si na jugu, ne podnosim vrućine
Istok i zapad ne razlikujem
Kao ni njih dvije
Ekvator mi tjesan remen
Hlače vječito padaju tri broja veće
Našla ih pored ceste
U sjeni
(nisam platila cestarinu)

Karla Močković

Osama

Sjurih se oštricom tračnice
Suzama opremih rečenici
Za Boga i za Zlo
Svakome po umijeću

U žalosti preslagujući ležaj
Sa strahom čekajući znak
Rastah se s mudrošću
Rastah se s vjerom u zadanošću oblaka
Samujući između krošnje i praga
U noćima okomitog sunca.

Ječalo zelenilo neba
Glasom brodova vabilo me
Hladne iskre potezalo
Dok sunce nije zagrmjelo.

Ivana Kresonja

Izgubljeni

Stani!
Nisi li umoran?
Od Stvari, Pojmova, Nepoznanica.
Pogledaj me.
Tko si Ja?
Dijete iz sjene.
Ostavljam trag pod nebom.
Kopam noktima. Vidim nevidljivo.
Čujem nečujno. Osjetim nepostojano.
I dalje tražim.
Tražim.
A kad prođe,
Ostajem.
Ostaješ
Ja.

Hana Patkoš

Skrivena poruka

Fiksirani kič, nekoordiniran, crnilo dominira.

Opkoljeni ciglama harmoniziraju prostoriju – kolaž-estetika i parketna kaligrafija.

Okrhnuta nesavršenost teži ugodi oka – *diskretni šarm* industrijskih minijatura.

Linearna naracija plakatnih grafita u tajnoj sobi.

Razmazane boje, klaunov osmijeh, ekscentričnost sklupčanog tijela, *dance macabre* i kaos... skrivena vrijednost? –

POSTMODERNIZAM?

Pa dim cigarete, statičan pogled

što glasno šuti.

Programirano pritajenje,

Ugođena samozatajnost,

Jasna povučenost – eksplozija

A onaj tamo gleda i ne vidi

Taj ljubičasti kristal

u ustima Coco Chanel.

Eva Benaković

Opsjednuti

We can be heroes

1977.

2019.

Samo trag u vremenu

Samo luđak koji pjeva

We can be heroes

„Kako voljeti koga nisi upoznao?“

„Kako plakati zbog te smrti?“

Umjetnost.

Veća od dodira, od blizine.

Za njih

Samo trag u vremenu

Samo luđak koji pjeva

We can be heroes

Zato što ne pripadaš.

Zato što lebdiš

u drugčijem vremenu.

Pusti me da Budem.

We can be heroes

Svoja Budeš.

We can be heroes...just for one day.

Dora Nikić

***

Brati jagode u poderanoj trenerci...

E, KONOBAR!

(dolazi dečko koji prodaje igračke)

- Prevarant... za svoju mamu skuplja novce
- Evo, izvoli, al' ne treba mi igračka

S druge strane, ovi su se još više zadužili...

Sto milijuna, sedamsto, osamsto...

Ja samm...am...i ovaj tip je, ovaj, platio put...

- Jel' ti ideš na more 17. ili 18.?
- Pa, ono, ja ti idem odma' sutra...

- VIDI BATMANAA!

- JA SAM BADMAN!
- (smijeh)

- Majstore, jel' to Calvin Klein?! Jel' to ulaznice vire iz džepa?
- Ja bi' sto dolara.

(i ona opijumska glazba s radija zaglušuje um, rastače osjetila)

- Ako treba, ići će i na kraj svijeta, potrošit će na to novce, al' ná gluposti neću...

(pod mi rashlađuje stomak, i baš godi... sve...osim dima, i buke, i ljudi)

Darija Skokić

Svjetlo

Gradske lampe, zvijezde krijesnice,
Meandri bez oslonca.

I ti.

Sve što tamu čini prikladnom.

Ti.

Kad hodam svojim bučnim nemicom, ti osvijetliš moje usjeke
I kad se najmanje nadam, vodiš.

U sutan me obgrli pastelna koreografija.

Na bolja mjesta, na osvijetljena polja vodiš.

Upijam te, pratim.

Kad potonem, dižeš me.

Kad skrenem, vratiš me.

Kad nestajem, spasiš me.

Ti si moje obalno svjetlo, ja sam tvoja riječna tama.

A bez crne, bijela je sama,

Zar ne?

Anamarija Pecimotika

***

Rekla je – stani,

trenutak je.

Srce pulsira,

udara,

buči.

Nije izmjerila riječ

prorekla nemir.

Nije ni mogla,

lice uvježbalo nevidljivost.

Ni usne izmaknule,

ni oči prenijele,

ni pogled nagovarao na uzrat.

Samo vrijeme stisnulo udah.

Stalo.

Nakratko.

Njoj ništa,

meni vječnost.

Ana Geto

Okovi prošlosti

Skrivam svoj mir

Pokušavam

Skrivam ga od tjeskobe, straha, klimatoloških nepogoda, no

Uznemirenost je potkožna

Pogled na vrijeme u rombu šume, neba i obale

Vrijeme preuzeto ritmom rijeke

jednosmjernim

Ne mogu osušiti ono što je moja rijeka

potopila

Ispod riječnoga korijenja arhaičnih stabala

iskopati mir

Lucijana Ćurković

***

Da se smiješ
Rubu neba i ravnice,
Da razumiješ
Vodu,
Da poštuješ
Sjenu,
Da voliš
Daleko i snažno,
Da vjeruješ
Rubovima,
Da se nadaš
Sebi,
Da se raduješ
Cesti!

Da letiš
I sanjaš
I dišeš!

Marija Kazalicki

Novo vrijeme

Gdje su?
U tragovima,
praznini,
u pustinjskom triptihu.
Igra, osmijeh, usklik?
Ječi tišina.

Gdje su bezbrižnost, nevinost, prvotnost?

Ruke male,
Ne vesele se
Pokretom.
Nožice, nespretne
ne penju se...

Roditelj... ne strepi zbog pada
Možda bi trebao... jer... (pad odzvanja)
Ali NEMA ih... jezik bez deminutiva, jezik negacije.

Sve napušteno,
svijet takav. Besmislen.
Bespovratan.

Marijana Jajtić

***

Jedva čekam.
Tako stereotipna sintagma
da bih ju mogla nazvati kolokacijom.

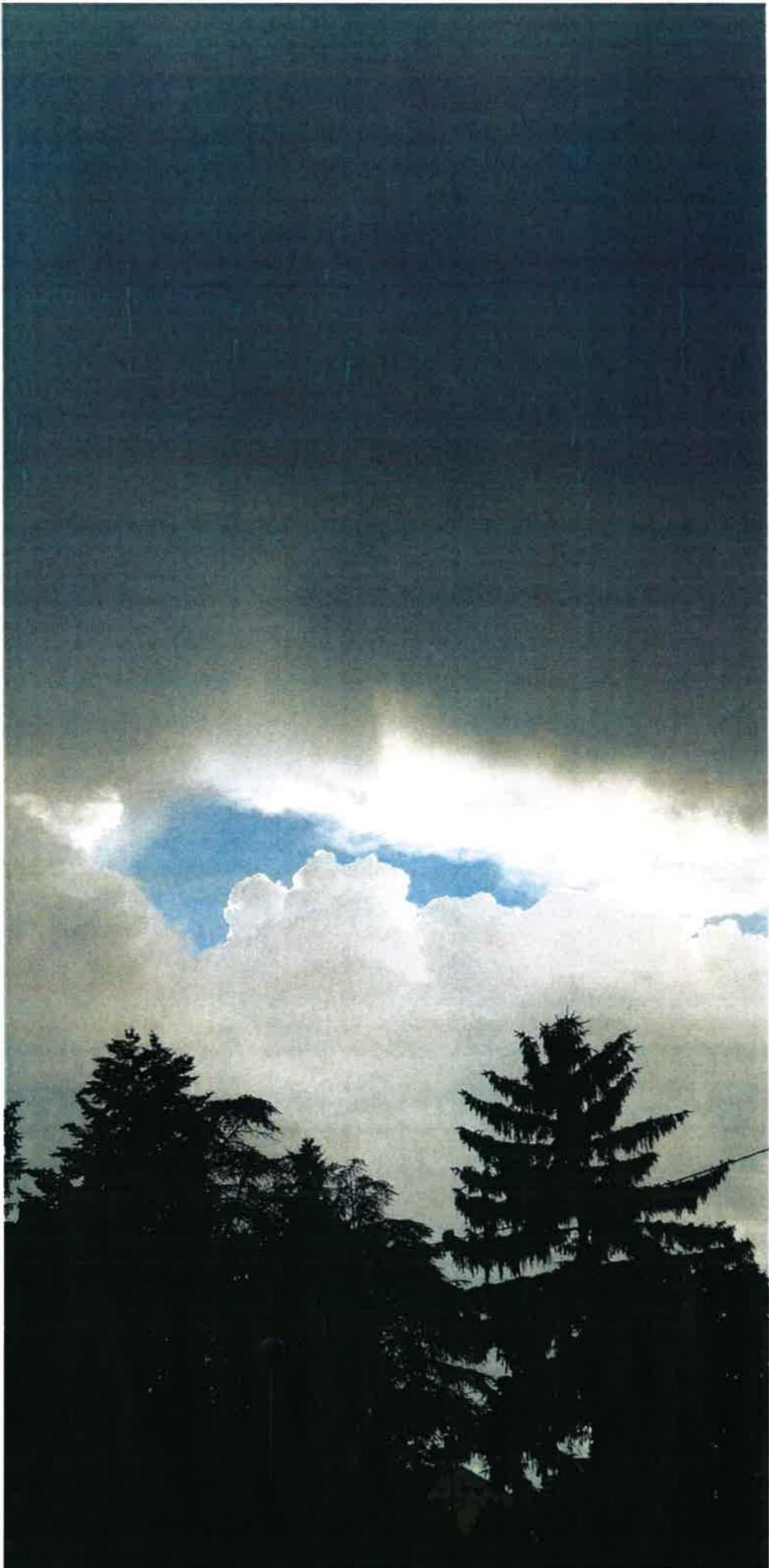
Uglavnom je ono što jedva čekam – odlazak.
To uvijek govorim kada sam umorna,
a umorna sam prečesto za godine u kojima se nalazim.

I tako idem,
a opet stojim, privezana za rub mora i neba.
Ipak ne bježim,
a tako bih voljela.

Bilo kamo, što dalje,
od njih, od sebe.

Jedva čekam,
otići,
pa makar na tren
kad ponovno umorim plovidbe
i prodam ove dane za minutu tišine.

Još malo,
na korak sam do tamo...

Vječnost

Ideali:

previsoki.

Snovi:

nedostizni.

Ciljevi:

neostvareni.

Jer Vrijeme,

vrijeme prebacilo

u petu...

I čini se...

Čini se da

vječnost...

I pitaš se,

kakva je

ona gore...

Matija Minarik

U More

Spušteno breme na obali
Stopala u pijesku
More udobno

Usklik galeba
Sunce iza horizonta
Prije nego zapliva
u dubine

Moru se preda
carstvu tišine
brige svoje
polaže

Ono boli na obzor pohranjuje
Kao brod u boci s vjetrom
breme nestalo

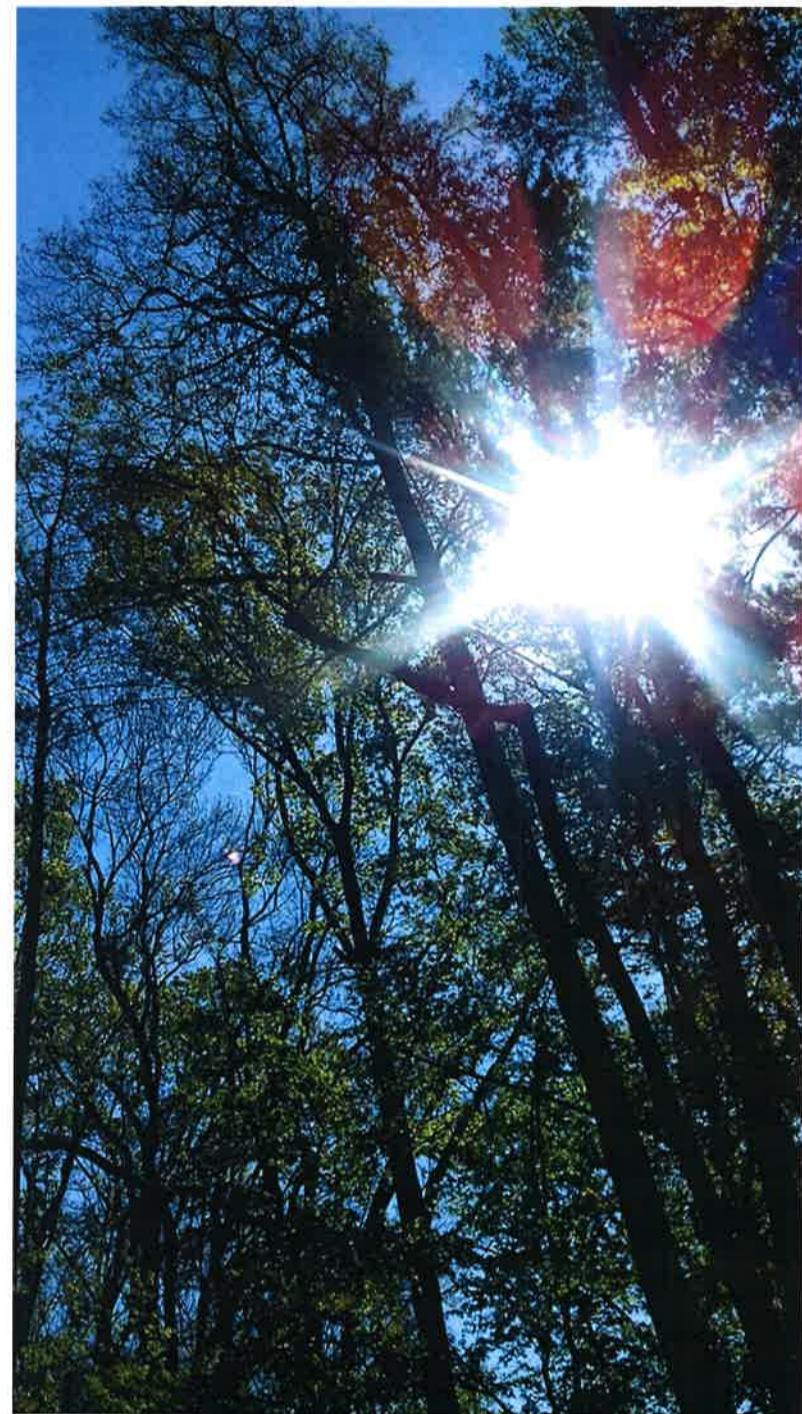
Ana Buljan

Uspomena

Zastani.
Stani.
Kamo žuriš?
Pogledaj.
Udahni. Izdahni.
Pogledaj
oko sebe.
Vrijeme? Prolazi.
Dani? Prolaze.
Ti? Prolaziš.
Stani.
Pogledaj.
Zažmiri.
Osjeti krošnju
jagodicom prsta.

Zahvali.
Postoji.
Voli.
Ne jučer.
Ne sutra.
Sad.

Helena Gregić

Nedostaješ.

Jučer.

Danas.

Sutra.

Nedostaješ u svakoj običnosti,

U svakoj dnevnoj čaroliji,

U svakoj fabuli

I tišini.

Nedostaješ.

Nedostaje osmijeh,

Sunčane oči.

Savjet.

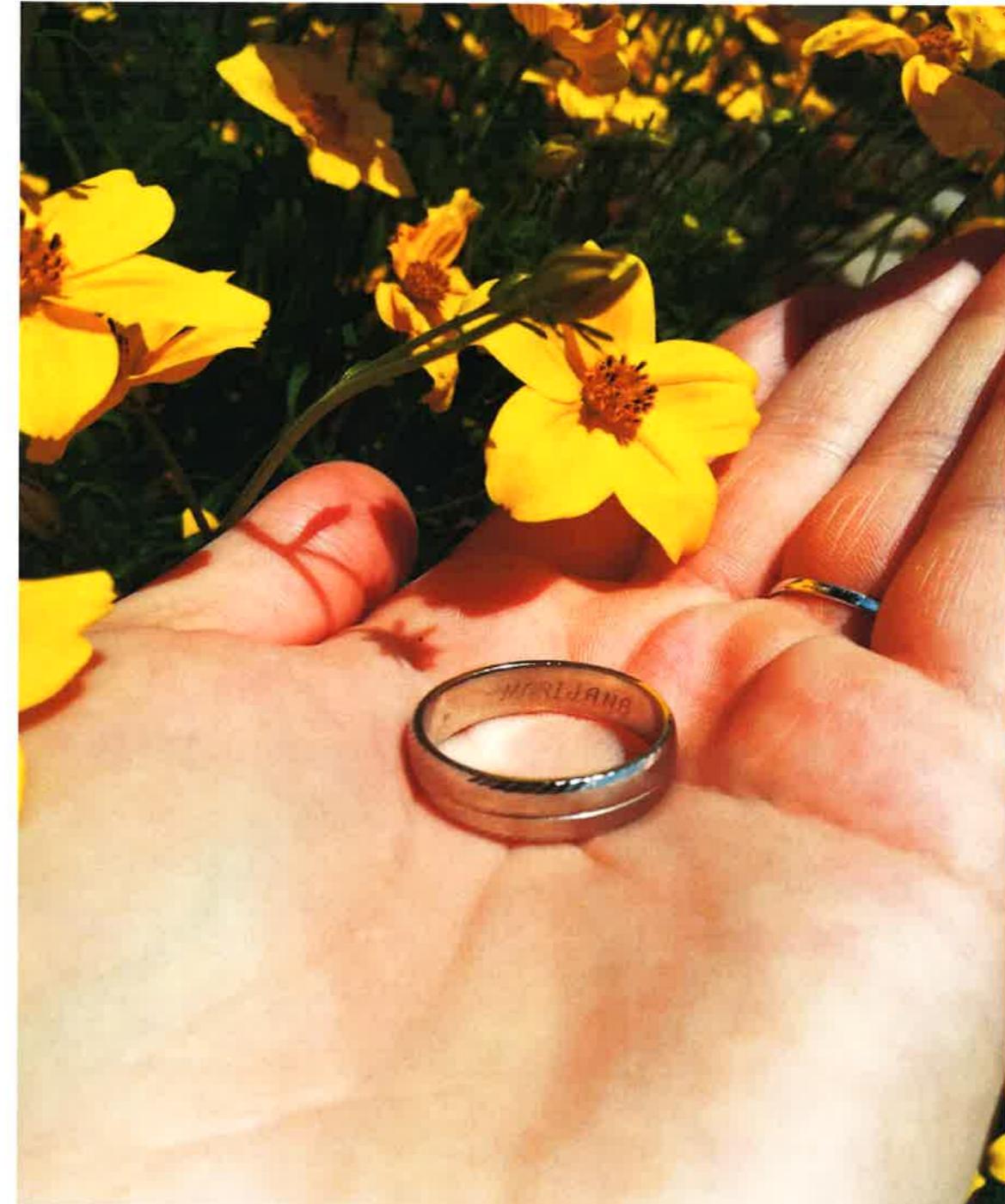
Nedostaješ.

Ostatak je tjeskoba.

Neprostori srca.

Težina svijeta u promjeru prsta.

Vježbe disanja na spomen tvoga imena.

Valentina Banović

Dom

Njihov dom u tri kadra. Izmaknutost objektiva.

Mizanscena okvira, ljubavi, neba.

Naracija dobrih stereotipa... sreće i mladih povrataka.

Lebdenje odanosti, boja, omjera.

Ljepota trenira osmijeh.

I ljudi bi ga trebali. Dom filmskih osmijeha.

Emanuela Jakić

Rešetke

Svetlo.

Žute žice.

Gušenje neba.

U dubini

Noć.

Donose nemir

Linije.

Besane.

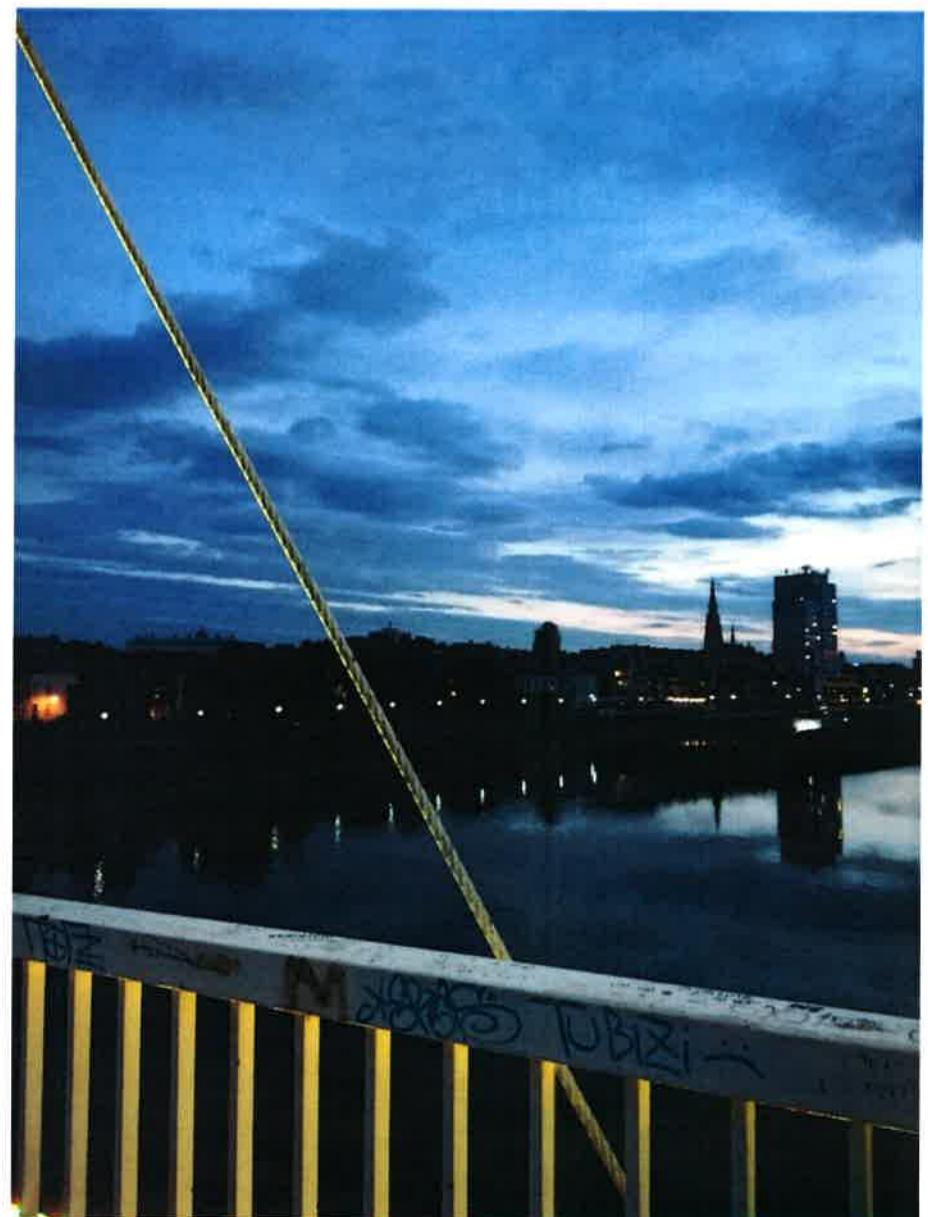
Traurban

Rugaju se.

Brodovima.

Stare zgrade.

Predvečerje.

Ana Vinković